

Daniela Tichá

Ba-mamini chalani

Ak budeme dieťaťom, čo máme v duši, rozžiaria sa nám oči.

Ak nestratíme kontakt s dieťaťom, nestratíme ani život.

Paulo Coelho

Mať dieťa je šťastie!

Mať vnúča je zázrak!

DANIELA TICHÁ

BA-MAMINI CHALANI

skutočný príbeh dvoch malých chalanov

©2019 Ing. Daniela Tichá

Všetky práva na reprodukciu knihy alebo ktorejkoľvek jej časti akýmkoľvek spôsobom sú vyhradené.

Ilustrácie: Zuzana Píšová

Grafická úprava obálky: Michal Melich

Prvé vydanie, 2019

ISBN 978-80-570-0898-9

Daniela Tichá

BA-MAMINI CHALANI

skutočný príbeh dvoch malých chalanov

POĎAKOVANIE

Ďakujem Alenke Š., Mirke S. a Vierke R. za ich láskavé rady a pripomienky.

Ďakujem môjmu Tichému manželovi za jeho podporu.

Ďakujem svojim dcéram, že si ma vybrali za základ do svojho života.

Ďakujem životu za inšpirácie.

Ďakujem Bohu za silu ísť po ceste, ktorú som si vybrala.

Ďakujem sebe, že som si spomenula, čo som chcela už ako dieťa pred veľa, veľa rokmi. Napísať knihu, ktorá zaujme a pobaví.

VENOVANIE

Venujem mojim vnukom Leovi a Peťkovi.

Venujem všetkým deťom a ich ba-mamám.

OBSAH: BA-MAMINI CHALANI

JA, IVKO.....	8
MIŠKO.....	16
MAMA A TATO.....	17
VIVIEN.....	22
KAROLÍNKA.....	24
LILIANKA.....	25
DEDOVIA A NAPOLEONKY.....	26
BA-MAMINI CHALANI.....	33
U NÁS DOMA.....	36
ORECHOVÁ BOMBA.....	42
NA DVORE.....	43
POLYGLOTI.....	46
ELITNÁ JEDNOTKA.....	49
SPAŤ? NIE!.....	52
NEROZHODNÝ.....	53
DŽOURI A VUK.....	55
MEDVEDÍKY ČISTOTNÉ.....	56
V KUCHYNI.....	57
PALACINKOVÝ KRÁĽ.....	60
LENTILKOVÁ KAŠA.....	62
PITVA.....	67
ZEM JE GULATÁ.....	68
PREČO?.....	69
U BABINKY.....	70

ŠKRTÁME	75
CHATA.....	76
ŠOFÉRI A ŠOFÉRKY	81
TELEPORTING A TURISTIKY	84
PARAŠUTISTA.....	86
ZÚBKOVÁ VÍLA	87
R-R-R.....	89
DOMČEK	90
NOTBÚK.....	92
ČLOVEČE, NEHNEVAJ SA	94
FARBY.....	96
ALERGIA	97
AU-AU-AU	98
ŠTUPLE	103
ZOO.....	104
VĎAČNÁ TÉMA.....	107
DOSKA.....	108
NÁVŠTEVA.....	111
TRÉNERKA.....	113
JAR-LETO–JESEŇ-KAPUCŇA.....	115
VIANOCE A SÁČKY	125
ŠKÔLKARI	130
MÔJ DEŇ	136
JA, BA–MAMA.....	140

JA, IVKO

Som Ivo. Chlapček Ivo, Ivko, Ivuško. 0, 1, 2, 3, 4 – týchto päť základných číslíc mám vo svojom dátume narodenia.

Na tento svet som prišiel v neďalekej nemocnici. V jeden krásny piatok nad ránom sa mama rozhodla, že bude rýchlejšia ako sanitka. S babi Táňou utekali krížom cez rozmočené trávniky do nemocnice. Maminka si ma rukou v brušku pridŕžala a podchvíľou zastala, aby nás babinka dobehla. Všade bola tma a mokro...

Mama má vynikajúcu kondičku, takže do nemocnice sme dorazili včas a bez ujmy na zdraví. Na pôrodnej sále nás privítal pán doktor a so svojím tímom mi bezpečne pomohol na tento svet.

Zabaleného v perinke ma babinka niesla ukázať maminke. Tato na diaľnici ešte šoféroval auto, takže ma nestihol privítať ako prvý.

Babi bola dojatá. Pritískala si ma k srdiečku a nechcela ma podať mame. Napokon ma zdravotná sestrička jemne preložila

z jedného teplého náručia do druhého. Bolo mi fajn, ale aj tak som reval na celú sálu. Lebo ja revem rád.

Jééj, mama! MOJA MAMA! Konečne ťa vidím! Idem si oči vyočiť. Si krásna! Voňavá. Mäkučká. Mám pocit, že my dvaja sa už poznáme roky. Načase, že sme sa stretli! Mama ma s láskou pohľadza po hlavičke:

„Milujem ťa, synček môj!“

Pomaly otočím svoju mokrú hlávku za zvukom jej hlasu a srdiečkom jej hovorím:

„Aj ja teba, maminka!“

Vtom som začul, ako babi Táňa priamo z pôrodnej sály celému svetu mobilom oznamuje, že som už tu. Že mám všetko, že mi nič nechýba a že som nádherný. Babi má výborný vkus!

Aby nerušila prácu zdravotníckeho personálu, sestričky babinku vykázali von zo sály. O malú chvíľu sa jej radostný smiech rozliehal po nemocničnej chodbe.

Konečne prišiel tato. MÔJ TATO! Autorita sama o sebe. Len čo ma zobral na ruky, prestal som revať. Hneď som vedel, že na neho môj plač neplatí. Mám ho rád, ale aj tak vymyslím niečo

špeciálne, čo na neho zaberie. Doteraz som ešte neprišiel na to, čo to bude. Zatiaľ si tata iba testujem, času máme dosť.

Moji rodičia sú spoločenský mladí ľudia. Majú veľkú rodinu a veľa priateľov, ktorí chcú vidieť ich prvého potomka. Najradšej na vlastné oči a hneď. Čo ešte nevideli bábätko? Videli. Ale nie také nádherné ako som ja!

Pomóóó! Hrnú sa ku mne návštevy! Chcú ma navštíviť čím skôr, teda ešte v nemocnici priamo v mojej izbe. Čo tam po sterilite! Chodia za mnou na izbu, nemám s mamou žiadne súkromie. Každý mi niečo rozpráva a usmieva sa na mňa. Dokonca aj dospelí chalani ma v perinke opatrne berú na ruky a šušľavo sa mi prihovárajú:

„Šervuš, drobček!“

Bol som šťastný, keď konečne zasiahla teta upratovačka a všetkých vyhnala odo mňa do návštevnnej miestnosti. To už bolo asi neskoro, lebo na druhý deň som dostal zápal očných spojiviek.

Neprijemná skúsenosť!

Pokojne som mohol bez nej byť...

Z rodinných priateľov som si ako prvú obľúbil tetu Tinku. Aj ona mňa mala rada, pokiaľ som jej novorodeneckým prúdom neokakal čerstvo vymaľovanú stenu v kuchyni. Bolelo ma bruško... Tato ma u Tinky položil na stôl, rozbalil perinku a zodvihol mi nožičky, aby sa mi uľavilo. Stalo sa... Tato má obdivuhodné reflexy a stihol sa uhnúť dostatočne včas, aby ho moja nádielka nezasiahla. Odniesla si to biela stena. Moja spŕška neurčitého odtieňa hnedej farby sa na nej pozoruhodne vynímala.

Tinka so zachmúrenou tvárou síce tvrdila, že jej to vôbec nevaďí, ale aj tak si dala stenu nanovo vymaľovať. A znovu bielou farbou! Nechápem, prečo nenechala tú bezchybnú hnedožltú... Neskôr naše vzťahy s Tinkou trochu ochladli a mama s tatom ju teraz radšej navštevujú bezo mňa. Ja jej návštevy prijímam v bezpečí môjho domova. Ona si ma síce nedôverčivo prezerá, ale aj tak mi vždy prinesie nejaký darček. Dodnes zachovávame voči sebe vzájomnú úctu a rešpekt.

Mama s tatom sa chystajú na ples. Odkedy ma majú, idú prvýkrát do spoločnosti. Mama má tmavé kruhy pod očami, lebo sa pri mne v noci nevyspí, ale asi potrebuje zmeniť prostredie.

Oblečie si dlhé princeznovské šaty, na uši a krk si zavesí jagavé ozdoby, za ktoré ju nesmiem ťahať.

Kadernička z jej dlhých vlasov vykúzlila účes, aký som u nej ešte nikdy nevidel. Je celá iná, skoro ju nespoznávam. Prezradí ju iba jej obľúbená voňavka, ktorú zacítim aj na kilometer. Motám sa opatrne okolo nej a krčím nosom:

„Ovonkám, či smrdkáš!“

Tato tiež chodí rád do spoločnosti. Oblečie si oblek, pohodlné topánky a do rána mamu v tanci vykrúca.

Rodičom je na plese asi dobre, lebo mi odtiaľ telefonujú každú hodinu a ubezpečujú ma, že ma ľúbia. Akoby som to nevedel... Vraj im je ľúto, že nemôžem byť s nimi. Pche! Ľúto! Sú radi, že ma chvíľu nepočujú plakať. Keď mi konečne prestanú vyzváňať, môžem ísť čerstvo okúpaný a navoňaný spinkať do postieľky.

Zdriemnem si dve-tri hodinky a okolo polnoci zahajujem párty. Spustím sirénu... Ospalo pribehnú obaja starí rodičia. Najprv si myslia, že mám mokrú ritku, tak ma prebalia. Potom ma nakrmia a dajú mi piť.

Nič nepomáha a ja začínam hlasnejšie plakať. Babi a dedko so mnou na striedačku tancujú v obývačke, snažia sa ma uspať. Rád spím, keď ma nosia na rukách. Hlávku mám opretú o ich hruď a počúvam tlkot srdiečka. Buch-buch, buch-buch. Milujem tento zvuk a pokojne sa usmievam.

Občas sa mi v ich náručí podarí na chvíľu zadriemať. Mám zavreté očká, ale som stále v strehu. Dávam pozor, a keď ma chcú nebadane uložiť späť do postieľky, spustím krik. Mňa len tak ľahko neprekabátia! Hneď sa preberiem a zase revem... Môj plač je dlhý a neutíchajúci. Mám vysoký zvučný hlas a som známy svojou vytrvalosťou. Dosvedčia to hlavne susedia v paneláku. Sú starostliví. Keď ich na druhý deň stretávam na prechádzke v meste, prihovárajú sa mi:

„Prišiel si na návštevu? Budeš spať u babinky ešte aj dnes v noci?“

Nie, nebudem! Večer si ma vyzdvihnú rodičia. Babinka sa totiž nápadne začína podobať na mamu. Má veľké kruhy pod očami a spomalené reakcie ako mama, keď je nevyspatá...

Tie ženy nič nevydržia!